

concept-speech Wethouder Bakker voor de opening van de foto- tentoonstelling Paul Huf in Galerie Torch Lauriergracht 94 (telefoon 6260284, Adriaan van der Have), Zaterdag 1 oktober, 1994 17.00 uur

Nederland in de naoorlogse jaren,

dames en heren, voor zover u dat bewust heeft meegemaakt, probeert u eens - in gedachten - met mij terug te gaan naar dat TIJDPERK.

Het tijdperk van wederopbouw,
verzuilde gehoorzaamheid, zuinige tevredenheid, knusse huiselijkheid, degelijk ondergoed.

Opwinding en avontuur waren schaarse artikelen, die stonden nog- op de bon
en kwamen uitsluitend uit AMERIKA.

Dat werelddeel nam bij ons dan ook mythische proporties aan.

Op het terrein van de EROTIEK was er het tijdschrift De Lach.

Bij de kapper kon je daar een verstolen blik in werpen. De kapper fungeerde overigens als vertrouwensfiguur op sommige andere grensgebieden van het fatsoenlijke leven.

In dat naoorlogse Nederland, .dames en heren, moest de GLAMOUR
nog worden uitgevonden. De deurbel mocht glimmen maar de mode, de tijdschriften, de reclame waren preuts en praktisch. De uitstraling was neutraal grijs.

Ook in Nederland is de glamour uitgevonden.

Door Paul Huf.

Alles wat hij in beeld bracht, kreeg een on-nederlandse glans:

- fotomodellen, vol van zwoele, vederlicht verhulde beloftes,
- luxe schuimkragen op Oost-Nederlands bier,
- portretten die zelfvertrouwen en charisma lieten zien.

Zelfs de spreekwoordelijke spruitjes kregen iets wulps als ze door Paul Huf werden gefotografeerd.

Paul, in die jaren was jij de witte prins in Truttenland.

Weet u, NU is het een soort dagelijkse kost geworden.

Uit elk tramhuisje straalt het wufte ondergoed. ons toe, elk portret blaakt van eigendunk.
Niet alleen Grolsch schuimt nog steeds. ALLES schuimt nu.

Daarmee, dames en heren komen we aan de vraag hoe het komt dat het werk van Paul Huf niet is opgelost in die algemene maalstroom van glamourfotografie en -film. Hoe het komt dat zijn navolgers niet over hem heen zijn gewalst.

Een diepgaande analyse laat ik graag aan de deskundigen; ik heb er één hypothese over.

De voorsprong die Paul Huf in de naoorlogse jaren heeft genomen, bestond niet alleen uit het lef om de zojuist beschreven tijdgeest aan zijn laars te lappen. Hij nam die voorsprong ook in de technische perfectie van zijn werk.

Zijn composities, kleurbalans, verlichting, alles was van een opperste doordachtheid, aandacht en precisie.

In die tijd was kleurenfotografie een moeizaam procédé. Maar hij was een van de weinigen die het tot in zijn uiterste mogelijkheden beheerste. Datzelfde geldt, vanaf 1965, voor de film. En wellicht is het die voorsprong die niet meer is in te halen door een generatie die met digitaal gestuurde procesbeheersing en computeranimatie is opgegroeid.

Ik vind het buitengewoon prettig dat, na de tentoonstelling in het museum Paleis Lange Voorhout in Den Haag, ook hier in Amsterdam een tentoonstelling van zijn werk wordt gehouden.

Ik wil met name Paul Huf en Adriaan van der Have danken voor het neerzetten van zo'n schitterend overzicht van 52 jaar fotografie.

Ik open hiermee de tentoonstelling,

dank u wel.